

***

Сніжок паде. Стоїш біля вікна
Й хитаєш головою: вже зима.

Хитаєш головою: так — то так!..
А на межі притакує будяк!

Він нині теж під вітру злобний свист
Зронив останній свій пожовклий лист.

Останній лист, останній знак життя —
Кругом сніги, як біле забуття.

***

Вітер виє, і сніг без упину
По полях стелить білу ряднину.

При шляху сухе гілля одне ще
Ледве чутно листками шелесте:

«Одягни нас в іній срібнопухий,
Щоб були ми як видава духів.

У сніги обтули нас і вибіли,

Боїмось болі гної погібелі!»

***

Сипле сніг із сіруватих хмар,
Немов з небесної безодні...
Возьми кришок і пташкам їсти кинь, —
Вони голодні!

***

Кинь кілька добрих слів,
Якщо не маєш діл,
На них охотники знайдуться,
Посеред міст і сіл
Ненависть, злоба, гнів
Тічнею вовчою жеруться.

У жировищі тім
Безжалісно тугім
Благі серця терплять без тямі...
Ачей, твої слівця
На ті благі серця
Поллються, як бальзами.

***

Не дивися ти крізь шибку засніжену,
Бо побачиш свою душу розніжену.

Бо побачиш, ніби квітку засушену,
Чиюсь думку, гріхом твоїм засмучену.

Чиюсь думку, твоїм глумом зневажену,
Твоїм гнівом, ніби громом, уражену.

Як дитина ніженьками дрібненькими,
Біжить вона доріжками крутенькими.

І хотів би ти побігти ген за нею,
Літом-цвітом простелитись перед нею.

І хотів би ти ogrіти її духом
Своїм власним — obtулити, як кожухом.

З-перед ніг повідгортати сніг, каміння,
І прохати і благати вибачіння.

Не дивися ти крізь шибку засніжену,
Бо побачиш свою душу розніжену.

Краків, лютий, 1928

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990 . Поезії 20–40 років](#)

Зимі на прощання. Надруковано в газеті «Світ» (1928, 10 квітня). Подаємо за цією публікацією.